

LE VICE ANGLAIS

*I jo aquí amagat
Ofereixo els meus actes a l'oblit, i el meu amor
A la posteritat del desert i a la carabassa.*

T. S. Eliot

I.

Ara que els nostres amants pinten amb guix les parets
I moren
Als llocs més gèlids i anònims, ara
Que una llum apegalosa ens emmalalteix l'iris
I la nostra vida
És sols la història d'una traïció
¿Ens resta encara alguna heroïcitat?
¿Podem esguardar amb gest errívol
l'arbre de les estacions?

El nostre Hamlet,
Com els antics imperis colonials, tingué tal floriment
I expansió, que ara ja no és nostre, sinó que nosaltres
Som part d'ell.

La gran mare deserta
Sempre ens trenca el joc, l'endevinalla. I inútilment,
Enganxats als bemolls aguts
De l'aigua contra la pell dels dofins, cercam consol,
O condol, dins l'alentar lent
I meticulós de les falgueres, dins el vol precís
De l'au migratòria, dins les fosques biografies
D'avials colleccionistes de papallones àrtiques.
Semblants a perruqueres o a mecanògrafs miops,
Llegim amb àvida morbositat les pàgines de successos

I se'ns eixampla el cor
Quan un feliç part dóna un nou membre
A la nostra feliç i pròspera comunitat.
Andrògins de sang i de no-res, glopejam
Aigua amb sal
Per a la gargamella i, com avars rabins,
Amb els ulls fumejants
I un pètal de cascall entre els testicles, estalviam
Sosa calenta
Per als nostres funerals.

Ara que el voluptuós esclat de la nostra saba
Es confon amb el parlar trontollós
De la rentadora automàtica on morí capolat
El nostre felí predilecte, ara
Que sols ens resta esperar
L'ensulsida de Roma, la benhaurada
profecia de Nostradamus, o una veu amable
Que ens digui «el sopar és cuit»
¿Què importa haver nascut
amb els ulls d'un déu i el somriure d'un elf
O comprendre
Que el fuet és una eina
destinada exclusivament als cavalls?

II.

Hem esgotat els arbres del jardí,
Els vents àgids,
La tinta...
Hem tallat el coll
A l'au del nostre emblema,
Al trapezista i al llimac
I al nedador de l'aigua.

L'assassí que matà De Quincey
Tremola sobre els llargs cabells
De les nostres celles.

Mal 1978-1979